

ЗАКОНОТВОРЧИСТЬ ЯК КЛЮЧОВА ФОРМА ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЗДІЙСНЕННЯ ОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Владислав Олегович АРАНЧІЙ,

здобувач Науково-дослідного інституту публічного права
<https://orcid.org/0009-0008-2127-0209>

Організації та здійснення охоронної діяльності в Україні є складним за своєю сутністю та змістом процесом, який знаходить своє відображення у сукупності форм. Перелік останніх є досить широким, втім ключове місце у ньому, безумовно, належить законотворчості. Законотворчість, пише В.В. Сердюк, – це діяльність держави щодо створення законодавчих актів, яка складається із юридично значущих дій щодо підготовки, прийняття та опублікування законодавчих нормативних актів. Законотворення здійснюється в процесі трансформації об'єктивних законів суспільного розвитку на мову рішень, нормативів, приписів, викладених у відповідній юридичній формі. Світовій практиці законотворення відомі різні його форми: безпосереднє законотворення народу (референдум) і законотворення спеціально уповноважених на те органів держави – парламентів, президентів, урядів, судів, органів державного управління тощо (законодавча ініціатива). Згаданий вище науковець цілком слушно підкреслює, що початком законотворення є відпрацювання концепції законопроекту, яка за загальним правилом розробляється тими органами, які ставлять питання про необхідність прийняття відповідного законодавчого акту. Під час підготовки закону вивчаються усі сторони явища, яке підлягає законодавчій регламентації, проводяться необхідні розрахунки, розглядаються варіанти проекту, оцінюються можливі наслідки їх реалізації та втілення в життя. Завершенням підготовчої роботи є складання тексту майбутнього закону і пояснювальної записки до нього з обґрунтуванням необхідності його прийняття. Надалі відбувається голосування за законопроект, його прийняття, підписання Президентом України та опублікування [1, с.310]. В свою чергу, видання підзаконних нормативно-правових актів – це правотворчий напрямок діяльності публічної адміністрації, що передбачає розпорядчу діяльність, спрямовану на виконання законів шляхом розроблення та встановлення підзаконних правил загального характеру. Установлення норм права підзаконного характеру в процесі діяльності публічної адміністрації – це адміністративна правотворчість, яка здійснюється у формі видання органами та посадовими особами публічної адміністрації актів неперсоніфікованого характеру. Зазначене викликано тим, що загальні норми і правила поведінки, сформульовані в законах, не в змозі охопити всіх аспектів, які потребують додаткового врегулювання нормами адміністративного права. Тому й виникає потреба в конкретизації та деталізації законодавчих норм щодо стадії їх застосування. За суб'єктами видання на підставі чинного законодавства можна виділити такі основні форми актів публічного управління: укази, постанови, накази, рішення, положення, інструкції [2, с.132]. При цьому, пише В.В. Галуцько, Укази Президента України – це нор-

© Аранчій В. О., 2021

мативно-правові акти глави держави, видані на основі та на виконання Конституції й законів України; постанови Кабінету Міністрів України – нормативно-правові акти вищого органу виконавчої влади, які ухвалюються в колегіальному порядку з важливих питань державного управління, видані на основі та на виконання Конституції й законів України, указів Президента України; постанови центральних органів виконавчої влади – це нормативно-правові акти, видані з метою забезпечення реалізації державної політики у визначеній сфері на основі та на виконання Конституції й законів України, указів Президента України, наказів відповідного міністра Кабінету Міністрів України. Накази керівників центральних органів виконавчої влади, установ організацій та підприємств загального характеру – це нормативно-правові акти, що підписані компетентною посадовою особою та на основі й на виконання Конституції і законів України, указів Президента України та постанов Кабінету Міністрів України деталізують правові норми. Наказами можуть затверджуватися положення, інструкції, правила та інше [2, с.132].

Таким чином, за рахунок даної адміністративної форми відбувається створення правової основи організації та здійснення охоронної діяльності на території України шляхом прийняття законів та видання на їх основі положень підзаконних актів з питань організації, порядку здійснення, а також функціонування суб'єктів надання охоронних послуг в нашій державі. При цьому, дана форма не обмежується тільки прийняттям нових нормативно-правових актів (законодавчого та підзаконного характеру), але й включає в себе внесення змін у вже існуючі документи з метою оптимізації нормативного матеріалу та забезпечення відповідності охоронної діяльності сучасним правовим, соціальним, економічним та політичним реаліям.

Список використаних джерел:

1. Сердюк В.В. Правовий статус Верховного Суду України в системі судової влади: дис. д-ра. юрид. наук : Київ: Інститут держави і права імені В.М. Корецького. 2009. 484 с.
2. Галуцько В.В., Курило В.І., Короєд С.О. та ін. Адміністративне право України. Т.1. Загальне адміністративне право: навчальний посібник. [В.В. Галуцько , В.І. Курило , С.О. Короєд , О.Ю. Дрозд, І.В. Гиренко, О.М. Єщук, І.М. Риженко, А.А. Іванищук, Р.Д. Саунін, І.М. Ямкова]; за ред. проф. В.В. Галуцька. Херсон: Грінь Д.С., 2015. 272 с.